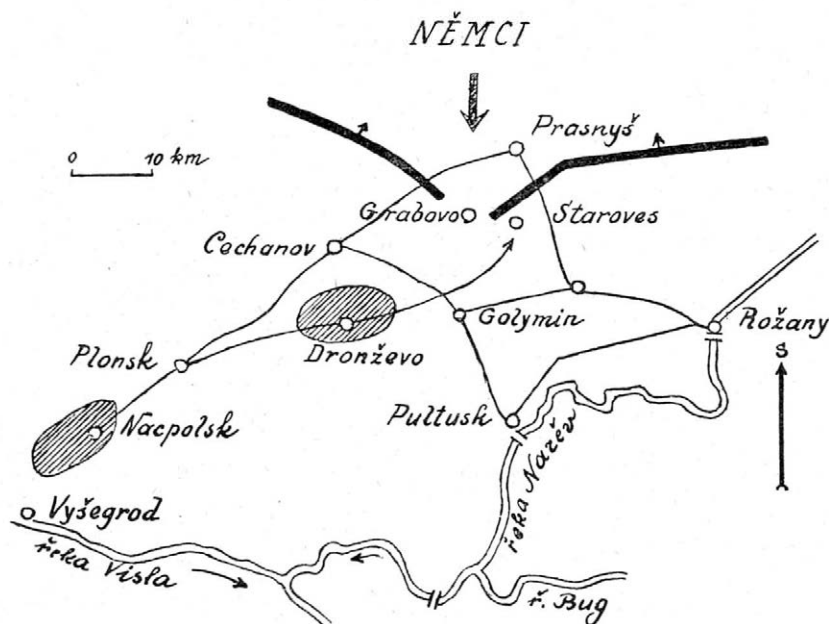


Štábní kapitán Vsevolod Milodanovič:

Ataka 2. brigády 14. ruské jezdecké divise.*)

13. července 1915 byla ubytována 14. ruská jezdecká divise v prostoru Nacpolsk (viz náčrtek 1) a kolem 14. hodiny dostala rozkaz k přesunu do prostoru Cechanova. Divise vyrazila asi v 16 hodin a k 3. hodině 14. července se shromáždila u Dronževa.



Náčrt 1.

V Cechanově bylo velitelství I. Turkestanského armádního sboru. Velitel divise za pochodu předjel své pluky autem a hlásil se v 21 hodin u velitele tohoto sboru, aby se napřed seznámil se situací.

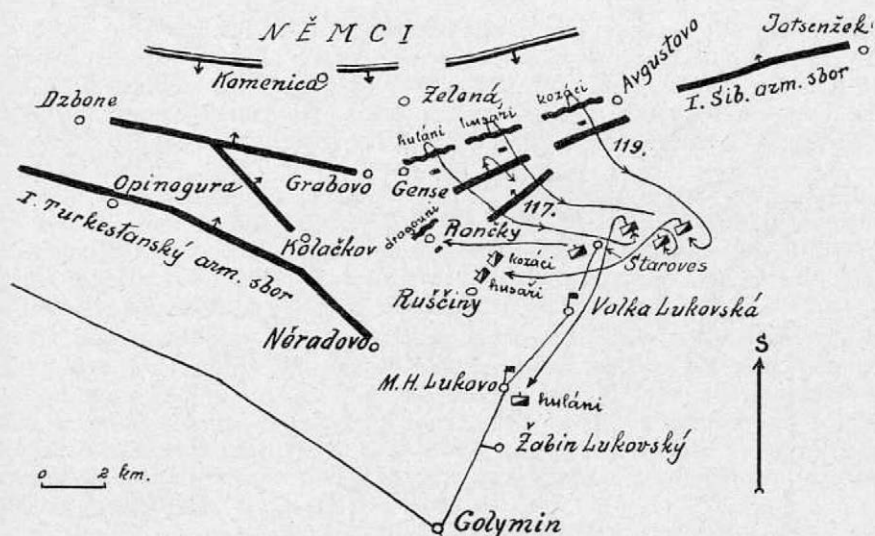
Zjistil toto: Němci silně tlačili na 11. Sibiřskou střeleckou divisi. Ta měla již za sebou velmi mnoho urputných bojů a utrpěla velké ztráty (z některých pluků zbylo jen 400—800 mužů), proto neodolala náporu a ustoupila. Armádní velitelství dalo nyní 14. jezdeckou divisi veliteli I. Sibiřského armádního sboru, jehož velitel jí nařídil vystřídati část 11. divise a vydržeti do příchodu pěchoty IV. armádního sboru.

14. července v 7 hodin vyrazila divise po jedné polní cestě rozmáčené deštěm z Dronževa a v 10.30 hodin byla u Starovsi, urazivši 25 km za 3½ hodiny. V 11.30 hod. obsadila určenou frontu v šířce asi 8 km (viz náčrtek 2).

V 13 hodin vyrazili Němci po prudké dělostřelecké přípravě k útoku s hlavním úsilím na obě křídla divise; byli však odrazeni. K 6. hodině 15. července divise byla vystřídána p. pl. 117 a 119 a odešla do zálohy k Starovsi.

*) Podle „Taktiky v příkladech“ A. N. Suvorova, Moskva 1926.

Během celého 15. července pokračovali Němci v útocích v prostoru na rozhraní I. Turkestanského a I. Sibiřského armádního sboru. V obzvláště těžké situaci se ocitl p. pl. 117, neboť část jeho byla vyslána k podpoře p. pl. 119. Zbytek pluku byl donucen k ústupu a zahrnul své západní křídlo k jihu. Dragouni obsadili Rončky a dlouho je bránili. K večeru byla v tomto směru zasazena celá 2. jezdecká divise; zůstala však v záloze u Ruščinů. Hulánský pluk s velitelstvím divise se přemístil ještě večer do M. H. Lukovo.



Náčrt 2.

Na frontě I. Turkestanského sboru se události vyvíjely velmi nepříznivě: 7. střelecký Turkestanský pluk také byl zatlačen a začal ohýbat své východní křídlo a pak vůbec ustoupil do nového postavení.

Tak vznikla již večer 15. července v souvislé frontě mezera, kterou by nepřítel mohl snadno proniknouti na Golymin a dále na Pultusk, k důležitému přechodu přes močálovitý Narěv. Tím by vznikla hrozivá situace, neboť počet přechodů přes tuto řeku byl velmi omezený. Mimo to dlouho trvajícím boji s nepřitelem, jenž byl ve značné přesile, obzvláště v dělostřelectvu, zejména hrubém a těžkém, a při nedostatku střeliva u vlastní dělostřelectva, ostatně velmi skrovného počtem, poklesla i morálka ruského vojska tak, že objevení se i nepatrné německé jednotky v bližším týlu mohlo vésti k úplné katastrofě. Bylo tedy nutno stůj co stůj nepřítele zastaviti.

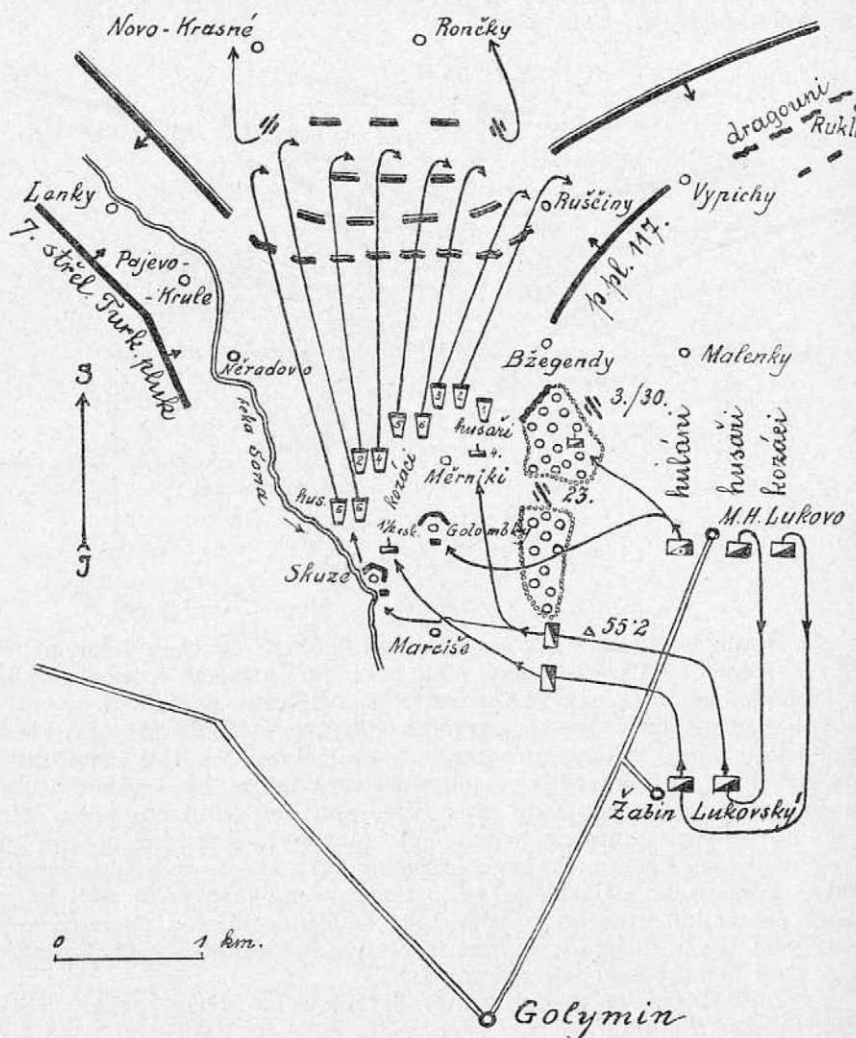
15. července večer dostal velitel 14. jezdecké divise rozkaz velitele I. Sibiřského armádního sboru „energickou činností i atakami koňmo zastaviti další postup nepřítele!“ Detaily provedení se zřetelem na místní podmínky byly přenechány veliteli divise.

K ránu 16. července byla situace tato (náčrtek 3.): pěší pluk 117, podporovaný 3./30. baterií, se sotva držel;

7. střelecký Turkestanský pluk ustoupil za řeku Sonu. Tento pluk ještě před svítáním zaslal po důstojníkovi k veliteli 14. jezdecké divise žádost o pomoc a hlásil, že mužstvo je vyčerpáno a nepřetržitě ustupuje;

od rána zahájil nepřítel na ustupující jednotky silnou palbu dělostřelectva všech ráží, 21 cm v to. Na tuto palbu mohli Rusové odpovídati jen slabě 8 cm kanony;

z dělostřelecké pozorovatelny bylo hlášeno, že se proti vzniklému průlomů rozvinují husté řetězy nepřátelské pěchoty v síle asi dvou pluků s četnými těžkými kulomety.



Náčrt 3.

Ze všech těchto dat odvodil velitel závěr: Je nutno útočit!

Ze čtyř svých pluků mohl velitel divise použítí jen tři, neboť dragouni se 24. jezdeckou baterií vyplňovali mezeru mezi p. pl. 117 a 119. Pohnouti jimi velitel divise nemohl. Ostatní tři pluky s 23. jezdeckou baterií byly soustředěny u M. H. Lukovo.

Velitel divise se rozhodl: 1. atakovati dvěma pluky (2. brigádou) přímo vstříc nepřátelské pěchotě (od jihu na sever); 2. přípravu svěřil hulánskému pluku s 23. baterií, a 3. část hulánů ponechal v divisní záloze. V 6 hodin vyslal svého náčelníka štábu na obhlídku terénu.

Ten se vrátil kolem 8. hodiny a hlásil, že nejvýhodnější směr pro ataku vede od Žabina Lukovského kolem trig. 55.2 a jižního okraje lesa 11½ km západně od M. H. Lukovo a dále kolem vesnice Měrníky na Nové Krasné. Až k vesnici Golombky se dá jeti skrytě, dále je terén otevřený a porostlý vysokým obilím.

Velitel divise dal veliteli hulánského pluku rozkaz obsaditi opěšalými jednotkami západní okraj lesa, vejíti ve styk na východ s p. pl. 117 a ve styk palbou na západ se 7. Turkestanským plukem a spolu s 23. jezdeckou baterií připravit ataku v naznačeném směru; dvě eskadrony ponechati v lese jako divisní zálohu. Týž les byl určen za shromaždiště divise po atace.

Velitel hulánského pluku obsadil okraj lesa dvěma eskadronami, jiné dvě s kulomety odeslal do Golombků, kde sesedly a snažily se uskutečnit spojení palbou se západním sousedem. 23. baterie se postavila na mýtině a měla velmi pěknou pozorovatelnu na stromě. 3./30. baterie byla upozorněna na nastávající akci s žádostí o palbu.

Za nějakou dobu bylo lze viděti z dělostřelecké pozorovatelný, že palba, kterou přepadly obě ruské baterie nepřátelskou pěchotu, působí: nepřítel zpomalil postup. Avšak zanedlouho zesílili Němci svou dělovou palbu a znovu postupovali. Tehdy zasáhly do boje obě skupiny opěšalých hulánů. K nim se připojily dvě eskadrony husarů, které pod velením pplk. Suroževského byly vyslány velitelem 2. brigády k vesnici Skuze, tam sesedly a postřelovaly terén až po Něradowo.

Zatím, co se vedla tato přehra, 2. brigáda: 4 eskadrony husarů a 51½ eskadrony kozáků — soustředila se u Žabina Lukovského a v 1015 hodin zahájila postup. U lesa byla poslední zastávka. Velitel brigády dal rozkazy stran směru a sestavy. Brigáda se rozvinula, jakmile obešla les.

Sestava, v které byla provedena ataka, je znázorněna na náčrtku 3, rozstupy a vzdálenosti podle předpisu. Eskadrony 1. sledu na levém křídle byly, jak se ukázalo na začátku ataky, špatně usměrněny; velitel brigády osobně se postavil před ně a uvedl je do správného směru. Dvě husarské eskadrony pplk. Suroževského se také zúčastnily útoku: jakmile brigáda prošla mimo Skuze, pplk. Suroževský na vlastní popud nasedl se svými eskadronami, dohonil brigádu a atakoval na levém křídle 2. sledu.

Němci byli překvapeni; jejich přední linie zahazovaly pušky a zvedaly ruce (to bylo vidět z dělostřelecké pozorovatelný); dělostřelectvo, které na začátku ataky vyvinulo prudkou palbu, najednou umlklo a ustoupilo. Ruská pěchota ihned přešla k útoku, a to jak „Sibirjaci“, tak i „Turkestanci“.

Eskadrony projely třemi nepřátelskými liniemi (palebným sledem a bližšími zálohami), ničíce všechno, nač přišly. Po dosažení čáry (přibližně) Lenky-Ruščiny narazily však na souvislou frontu dalších nepřátelských záloh s četnými kulomety, skrytými v obilí. Ataka se zastavila a lidé se otáčeli dozadu k určenému shromaždišti, do háje, v němž se shromáždili kolem 11. hodiny. Němci však nepronásledovali ani palbou. Podle svědectví velitele hulánů, jeli vracející se jezdci krokem. Německé

dělostřelectvo mlčelo pak po celý zbytek dne. Styk mezi oběma ruskými sbory byl obnoven a průlom likvidován.

Dosažený úspěch přišel brigádě velmi draze: brigáda ztratila 20 důstojníků (velitele husarů v to), 411 mužů a přes 400 koní, více než 50% svého početního stavu!

Major Karel Fialka:

Postup denní výcvikové práce na koni podle italského vojenského předpisu z r. 1932.

Přirozený způsob ježdění a na něm vybudovaná výcviková metoda jsou příznačně italské a pocházejí od kapitána Federika Capriliho, který byl cvičitelem a velitelem ekvity v jezdecké škole; zemřel 6. prosince 1907.

Přirozený způsob ježdění se zakládá na zásadě, že jezdec ponechává koni volnost (neruší jej) v přirozeném držení těla a v pohybu, doprovází trupem a rukama každou změnu v jeho rovnováze a nepřepíná nijak jeho síly tělesné a nervové, kterých je mu právě nejvíce potřebí, aby bez násilí a ochotně poslušal. Metodu práce popsanou v italském Cvičebním řádě lze lehce pochopiti a snadno jí použiti; má-li vésti k výsledkům, je nezbytná kromě její podrobné znalosti též trpělivost, vytrvalost a píle. Snadnost postupu při výcviku koně, kterou poskytuje přirozený systém, může svést k domněnce, že lze zkrátiti některá údobí výcviku nebo vůbec vynechati. To by byl zásadní omyl, protože bez systematické práce nelze dosáhnouti uspokojujících a trvalých výsledků.

Především je nutno koně cvičiti a vycvičeného koně udržovat ve znalosti cviků. K tomu je nezbytná pravidelná denní práce.

Denní výcvikovou práci lze rozdělit na tři části.

V první části — přípravné — se má kůň uvolnit a natáhnout a má nabýti důvěry k jezdcí.

V druhé části — při vlastní práci — se zopakují krátce cviky již známé, k nimž se připojují nové.

V třetí části — závěrečné — se kůň uklidňuje, aby získal znova důvěru v jezdce, jestliže o ni přišel. Tato závěrečná část je ze všech tří nejkratší.

I. Přípravnou práci začíná jezdec, ať je sám anebo v oddělení, vždy ve volném, nezkracovaném kroku a s dlouhou otěží, při čemž se vystřihá jakékoli činnosti, již by koně znepokojil. Tato práce trvá několik minut. Když se kůň uvolnil v kroku, přejde jezdec do klusu. Jezdí neustále s dlouhou otěží, v klidném ruchu, aniž co žádá od koně (změny ruchu, zastavení, couvání). Tato práce trvá rovněž několik minut, až se kůň rozehrěje a uvolní v kloubech (v svalstvu). Poté počne jezdec jezdit na kruhu, aby kůň poslušal na mírné působení otěží. Mění častěji ruku a vždy se vrací na kruh, je-li třeba koně uklidniti nebo dostati jej znovu do klusu, když zacvála.

Při tomto přípravném cvičení mají ležeti na zemi bariéry; jezdec je však nemá vyhledávat, aby je kůň přecházel; jde přes ně náhodně, jak leží, právě ve směru, kterým jede. Při přecházení přizpůsobuje pohybu koně pohybu svého těla.